

CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

„Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17:17)

Pacea cu Dumnezeu - pag. 4

Pastor MIRCEA DETEȘAN

.....

Pacea cu semenii - pag. 7

Pastor IACOB BERGHIANU

.....

Pacea cu mine însumi - pag. 12

Pastor MARIN PINTILIE

.....

Cealaltă femeie din viața mea - pag. 20

Prezbiter NICOLAE GEANTĂ

Pacea Domnului

„Și **pacea lui Dumnezeu**, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.” **(Filipeni 4.7)**

Se zgâlțâie planeta, parcă ruptă
De forțele ce-n miezu-i clocotesc,
În cratere e fierbere de luptă
Și-această frământare ne-nteruptă
Se află și în cei ce-o locuiesc.

Era atâta pace în grădină
Când omul sta cu Dumnezeu la sfat,
Încât părea palpabilă, și-o lină
Atingere născută din lumină
Îi mângâia, femeie și bărbat.

Dar a venit din beznă răzvrătitul,
Având ipocrizia ca veșmânt,
Și omul, până-atunci neprihănitul,
Mușcând momeala, a adus sfârșitul
Deplinei armonii de pe pământ.

În urma unor transformări șocante
Au apărut și sentimente noi,
Înveninate, dezumanizante,
Iar frații devin părți beligerante
Și astfel consemnăm primul război.

De mii de ani nu este pace-n lume
Și-un zbucium ne-ncetat e-n tot ce-i viu;
De la arcași pe armăsari în spume
Și până la atomica genune
Numai cu sânge cronicarii scriu.

Tratatele de pace încheiate
Au arma nucleară ca antet,
Și-oricum ar fi: semnate, nesemnate,
Ele se fac pentru a fi-ncălcate
Și umbra morții se întinde-ncet.

E pacea o himeră parazită?
O, nu! - ni se răspunde din Cuvânt,
Căci în Împărăția mult dorită
Neprihănire e, desăvârșită,
Pace și bucurie-n Duhul Sfânt.

Haideti să proclamăm Împărăția
În inimi, în familii, în cetăți,
Domnului păcii să Îi dăm domnia
Și-n juru-I să ne strângă bucuria
Cum se reface-ntregul din bucăți.

Și-această bucurie să inunde
Sfințindu-ne pentru Acel ce-I sfânt,
Căci Pacea Domnului de ne pătrunde
Putem să declarăm oricând, oriunde:
„Precum în cer, așa și pe pământ!”

SIMION FELIX MARȚIAN

CUPRINS

Editorial: Urmăriți pacea! Daniel Purdel	3
Pacea cu Dumnezeu Pastor Mircea Deteșan	4
Legământ	6
Pacea cu semenii Pastor Iacob Berghianu	7
Sfatul specialistului: Nu doar lemnul are carii... Dr. Liviu Ionescu	10
Potolirea furtunii Sorin Dan Pop	11
Pacea cu mine însumi Pastor Marin Pintilie	12
Știri din Diaspora	14
Bogații și săracii în lumina învățăturii creștine în Epistola lui Iacov Pastor Victor Vladimir Neamțu	15
Caleidoscop	18
Scrisoare de la o mamă către fetele care doresc să se căsătorească... și nu numai! Debie Pearl	19
Cealaltă femeie din viața mea Prezbiter Nicolae Geantă	20
In memoriam	22
Un nou început Lidia Duciuc	24

Pe data de 20 ianuarie a.c., în Biserica Penticostală Cezareea din Reșița, județul Caraș-Severin, a avut loc ordinarea fratelui Ciochină Florin în slujba de pastor. Evenimentul a fost condus de către fratele Titus Coroban, pastor coordonator pentru județul Caraș-Severin. La oficierea actului de cult au participat pastorii Pavel Radu și Ciprian Ioan Bârsan, alături de ceata de prezbiteri ai Bisericii Cezareea: Costache Murariu, Dan Hîrtie, Samuil Izvernar și Samuel Cristian Muică.

Urmăriți pacea!

DANIEL PURDEL,
Redactor-șef

Pacea este un deziderat râvnit de orice om în ziua de azi, mai cu seamă de cei aflați în zone de conflict, care au viața amenințată în orice moment, dar și de noi, ceilalți, care ne dorim cu toți să avem pace în familiile noastre, în bisericile din care facem parte, la locurile noastre de muncă și, nu în ultimul rând, cu noi înșine. De ce? Ieremia, în plângerile lui, spune un adevăr valabil pentru oricine: „**Mi-ai luat pacea, și nu mai cunosc fericirea**” (Plângeri 3.17). Deci unul dintre ingredientele stării de fericire este și pacea, de aceea lipsa ei este simțită! Oare de ce este atât de greu de atins pacea, sau starea de pace?

Biblia ne arată că pacea vine de la Cel care o are din plin - Dumnezeu: „**Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.**” (Filipeni 4:7); „**Împrietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace; te vei bucura astfel iarăși de fericire**” (Iov 22.21), și că ea este asociată cu un anumit fel de trăire, fiind rezultatul unei vieți neprihănite: „**Lucrarea neprihănirii va fi pacea; roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie**” (Isaia 32:17); „**Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace**” (Iacov 3.18).

Știm, însă, că neprihănirea este o stare a omului obținută prin credința în jertfa Domnului Isus Hristos, care a luat asupra sa păcatele noastre și ne-a curățit prin sângele său Cel sfânt și prin nașterea din nou - cea lucrare a harului divin prin care Dumnezeu așează - prin Duhul Sfânt - în credinciosul convertit o natură nouă, dumnezeiască, care va moșteni viața veșnică și o înclinație categorică spre sfințenie. Astfel, omul este împăcat cu Dumnezeu și cu sine însuși, ajungând într-o stare în care poate să asculte și să împlinească voia lui Dumnezeu...

Sfânta Scriptură ne învață în multe locuri că pacea trebuie căutată și urmărită: „**Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și aleargă după ea!**” (Psalmi 34:14); „**Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul**” (Evrei 12:14). „**Căci cine iubește viața și vrea să vadă zile bune să-și înfrâneze limba de la rău și buzele de la cuvinte înșelătoare, să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea și s-o urmărească**” (1 Petru 3:10-11).

Apostolul Pavel ne spune că a trăi în pace cu toți oamenii este ceva care atârnă de noi: „**Dacă este cu puțință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii**” (Romani 12.18), deci este o alegere pe care trebuie să o facem fiecare, urmărind lucrurile care duc la pacea și zidirea noastră (Romani 14.19).

Pacea este cea care ajută la unitatea Bisericii, pentru a-i permite să crească și să se întărească în credință: „**Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frica Domnului; și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea**” (Fapte 9.31).

Închei aceste gânduri cu îndemnul apostolului Pavel, care le scria celor din Colose, dar și nouă, tuturor copiilor lui Dumnezeu: „**Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători**” (Coloseni 3.15).

„**Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea.**” (Psalmi 4:8)

Pastor MIRCEA DETEȘAN,
Biserica Penticostală
Alfa și Omega, Turda

Pacea cu Dumnezeu

Orice persoană are mare nevoie de pacea lui Dumnezeu! Atunci când o avem, întreaga noastră ființă se găsește într-o liniște care influențează spre bine însăși sănătatea trupului nostru. Atunci când ne lipsește pacea lui Dumnezeu, însă, foarte ușor putem ajunge la anxietate, depresie, cu efecte care pot duce și la îmbolnăvirea trupului nostru. Într-o asemenea situație nu mai experimentăm nici bucuria vieții, „viața din belșug” promisă de Domnul Isus.

Biblia susține efectul puternic pe care îl are starea omului nostru lăuntric, asupra corpului. În timpurile moderne, știința medicală s-a prins de acest adevăr dezvoltând aspecte legate de domeniul „psihosomatic”, ca și factor în sănătatea fizică și în vindecare. Termenul „psihosomatic” se referă la boala care privește în același timp trupul și psihicul, cu tulburări organice sau funcționale ale organelor, provocate de factori psihogeni (cei care traumatizează psihoafectiv).

Încă de pe vremea lui Hipocrate, medicii considerau boala cea mai somatică (organică, corporală) ca fiind determinată, într-un mare procentaj, de cauze psihice, omul fiind un complex psihosomatic care trebuie întotdeauna tratat în totalitatea sa.

Iată dar că Biblia afirmă în termeni foarte clari că dacă avem pace, aceasta are un efect profund și asupra sănătății fizice, asupra bunăstării întregului organism, „... este viața trupului”.

Vestea minunată pentru noi este că odată ce ne-am pocăit de păcatele noastre și ne-am ancorat credința în Domnul Isus Hristos, suntem îndreptățiți prin această credință înaintea lui Dumnezeu, suntem oameni născuți din nou prin Duhul lui Dumnezeu și am intrat într-o relație de pace cu Dumnezeu. Păcatele

noastre, care odinioară ne așezaseră într-o stare de vrăjmașie cu El, acum ne sunt iertate prin Isus Hristos. Avem astfel pace cu Dumnezeu: „Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har” (Rom. 5:1-2a).

Ei bine, odată ajunși aici, în starea aceasta, trebuie să continuăm să ne dezvoltăm încrederea în El. Starea noastră de neprihănire am primit-o deci prin credință, dar ea ne și duce spre a trăi la fel, o viață de credință. Apostolul Pavel spune despre aceasta în Rom.1:17. Tot el spune în Rom. 15:13: „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea, pe care o dă credința, pentruca, prin puterea Duhului Sfînt, să fiți tari în nădejde.” Iată dar că noi putem, spune Biblia, chiar să ajungem să fim „umpluți” de pace. Cum se poate? Pavel ne spune cum: „...toată bucuria și pacea, pe care o dă credința”. Deci Domnul așteaptă să vadă la noi credință, să vadă că ne-am așezat deplin încrederea în El și în purtarea Lui de grijă. Nu doar că am intrat în starea de pace cu El prin credință, ci ajungem umpluți de pacea Lui continuând să dezvoltăm o viață de credință, de încredere în El.

Dacă noi nu facem aceasta, atunci experimentăm anxietatea, cu o mulțime de gânduri și îngrijorări. Suntem deci puși în fața unei alegeri: Ne putem ține de neliniștile și temerile noastre sau putem alege ca pacea Lui să fie în noi, chiar să stăpânească în noi: „Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, și fiți recunoscători” (Coloseni 3.15). Desigur că nu aceasta din urmă este tendința noastră naturală. În loc să lăsăm pacea lui Hristos să stăpânească inimile noastre, mai degrabă noi permitem necazului și gândurilor noastre să ne agite și să ne impacienteze. Trebuie

„O inimă liniștită este viața trupului, dar pizma este putrezirea oaselor.”
(Proverbe 14:30)

să urmăm însă nu tendința naturală ci ceea ce ne spune Dumnezeu, cu deplină încredere în El și atunci vom vedea cum EL înlocuiește neliniștea interioară cu pacea Sa.

În istoria vieții lui Ghedeon găsim un moment de mare criză, când el primește o deosebită încurajare din parte Domnului: „*Și Domnul ia zis: «Fii pe pace, nu te teme, căci nu vei muri».* Ghedeon a zidit acolo un altar Domnului, și i-a pus numele «Domnul păcii»- «*Iehova-Shalom*»” (Jud. 6:23-24).

Ghedeon a fost cuprins de o frică de moarte iminentă. Răspunsul imediat și încurajarea primită din partea Domnului a fost: „*Fii pe pace, nu te teme, căci nu vei muri*“. În loc de teamă, o teamă chiar de moarte, Ghedeon experimentează pacea lui Dumnezeu.

David a fost în multe situații în care necazurile și problemele erau enorm de mari. El însă spune: „*Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea*” (Psalmul 4:8). Ce liniște sufletească este atunci când poți să te culci și să adormi în pace!

Insomniile pe care le acuză un număr imens de mare de oameni, de multe ori au la bază tulburări psihice sau emoționale. Aceste situații pot fi depășite atunci când îmbrățișăm pacea lui Dumnezeu.

David ne spune în acest psalm și de unde anume îi vine această stare de pace și liniște: „...*căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea*”. David a dezvoltat o încredere deplină deci în protecția Domnului. Înainte de a merge la culcare este bine să ne rugăm cu încredere în această protecție promisă nouă de către Domnul. De pildă dacă El ne-a învățat să spunem în rugăciune: „*Tatăl nostru care ești în ceruri ... izbăvește-ne de cel rău...!*”, să avem apoi încrederea că El ne dă într-adevăr izbăvirea, cerută iar acestea ne aduce pacea și liniștea deplină în locuința noastră. Astfel, rugăciunea ne

va ajuta să ne creștem încrederea pe care El dorește ca noi să o avem în El.

Nu doar rugăciunea este însă cea care ne ajută să intrăm în posesia stării în care experimentăm pacea lui Dumnezeu, ci și Cuvântul Lui Dumnezeu, în Vechiul Testament - „*Legea lui Dumnezeu*”. În Ps.119:165 psalmistul declară faptul că: „*Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta, și nu li se întâmplă nicio nenorocire.*” Este superbă această promisiune din partea lui Dumnezeu pentru noi! Să ne umplem deci inima și mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu, citind Biblia, ascultând mesaje din Cuvântul Lui, meditând la Cuvânt și vom experimenta astfel în inima noastră pacea Lui!

Confruntat adeseori cu probleme dificile în viață, am găsit timp să citesc din Biblie și să mă rog. Am constatat cu bucurie cum cuvintele Scripturii, aplicate la viață, sunt adevărate. Am ajuns astfel să înlocuiesc anxietatea, îngrijorarea, teama, cu liniștea care vine prin încrederea în El, cu pacea pe care Dumnezeu o toarnă în inima credincioasă Lui. Citind de pildă Fil. 4:6-7 și apoi rugându-mă imediat bazat pe ceea ce spune Domnul prin Pavel în acel paragraf, mi-am pus încrederea în Dumnezeu și apoi am experimentat de îndată pacea Lui în privința lucrurilor cu care mă confruntam: „*Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.*” Da, dacă procedăm așa, atunci El înlocuiește într-adevăr îngrijorarea noastră cu pacea Sa.

Roagă-te lui Dumnezeu, citește Cuvântul Său în mod regulat, închină-te Lui atât împreună cu biserica, cât și în particular și vei găsi cu siguranță că pacea lui Dumnezeu, care umple inima ta va avea un efect benefic asupra ta și chiar asupra bunăstării tale fizice!

Ce trebuie deci neapărat să avem, este întâi o gândire bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu și apoi o viață de rugăciune cu încredere deplină în El. Așa putem ajunge la o stare de desăvârșită pace în inimile noastre.

În Ioan 14:27, Domnul Isus a spus: „*Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v'o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimînte.*” Era nevoie ca Domnul să spună ucenicilor aceste cuvinte datorită necazurilor pe care ei urmau să le întâmpine. Această situație ne și amintește faptul că omul nu este o ființă care are de la sine pacea ci mai degrabă Dumnezeu este Cel care liniștește inimile noastre tulburi. Pacea Lui, le spune Isus, urma să-i ajute să facă față problemelor vieții, fără teamă. Pacea Lui este durabilă, deosebită de pacea pe care o dă lumea. Pacea oferită de lume vine din metode și filozofii care ne dau o așa numită „pace”, dar ea este de fapt una trecătoare. Se vede rezultatul păcii lumii pe întregul pământ. În Ioan 16:33 Isus spune: „*V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.*” Avem aici niște lucruri deosebite menționate de către Domnul Isus. Subliniez trei:

1. În această lume vom avea probleme, necazuri. A crede altfel înseamnă naivitate și este nebiblic.
2. În mijlocul acestor probleme putem avea pacea Lui! Probleme în lume, dar pacea Lui în noi!
3. Nu problemele vor triumfa peste noi, ci noi vom triumfa! Deoarece Isus Însuși a biruit lumea! Putem îndrăzni experimentând continuu odihna și pacea Lui în mijlocul necazurilor și încercărilor.

Având pacea Lui în noi vom gestiona mult mai ușor problemele și necazurile vieții.

Rugăciunea mea în încheiere pentru cititorii acestui articol, deci și pentru tine, este: „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi cu toți” (2 Tes. 3:16).

„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit...” (Marcu 16.16a)

În data de 7 ianuarie a.c., în Biserica Penticostală „BETEL” din Rebrîșoara, județul Bistrița-Năsăud, a fost o sărbătoare deosebită prilejuită de botezul în apă a 16 persoane. Predica de bază a fost rostită de către pastorul Gabi Zăgrean, iar botezul a fost oficiat de către pastorul bisericii Bădița Ioan, împreună cu pastorul asistent Ani Nicolae. De la stânga spre dreapta, alături de candidați, frații slujitori: Ani Nicolae, Ani Daniel, Burdeț Macedon, Mureșan Gheorghe, Bădița Ioan.

Botez nou testamental la Biserica Creștină Penticostală „Izvorul Vieții”, Aradul Nou. În fotografie, alături de candidați, pastorii bisericii (dela stânga la dreapta): Șerban Ioan, Lador Vasile și Popelea Ioan. Cuvântul Domnului a fost predicat de pastorul Moise Ardelean, președintele Comunității Regionale Penticostale Arad.

Botez în apă a 8 persoane în Biserica Penticostală Muntele Sionului, din localitatea Cașeiu, județul Cluj, oficiat în iunie 2012 de pastorii Romu Mocan și Ovidiu Cupșa.

Pacea cu semenii

Pastor IACOB BERGHIANU,
Pastor coordonator Mureș - Harghita

I. TERMINOLOGIE ȘI PERSPECTIVE

Pacea, în ebraică **shalom**, iar în greacă **eirēnē**, este termenul consacrat care descrie **relațiile perfecte**, atât „pe verticală”, cu Dumnezeu, cât și „pe orizontală”, cu semenii. Termenul este cu atât mai important cu cât asemănarea omului cu Dumnezeu constă, nu numai în avea caracter divin, ci, mai ales, în capacitatea de a cultiva relații „dumnezeiești”, pe toate palierele relaționale, experimentând PACEA!

Cuvântul pace, **eirēnē**, apare de optzeci și opt de ori în Noul Testament, fapt nu lipsit de semnificație, întrucât cifra opt este, după cum se știe, cifra „unui nou început”. În acest caz, fiind vorba de sublima noutate a restabilirii în lumea noastră a mult așteptatei păci, perturbată prin apariția păcatului, în zorii Creației. Cuvântul pace nu lipsește din nicio carte a Noului Testament, motiv pentru care acesta mai este supranumit „Cartea Păcii”.

În ceea ce privește semnificația termenului, pe plan interuman, „pacea” este **cuvântul prieteniei dintre oameni și cuvântul bunelor relații dintre națiuni**, visul de aur al Umanității. Trebuie spus din capul locului că acest vis de pace al omenirii, în contextul în care Marele Pacificator și Prinț al Păcii, a fost și este respins de către cei mai mulți oameni, se concretizează, periodic și finalmente, într-un tragic coșmar. Mântuitorul Isus, referindu-se la evenimentele escatologice în devenire, a avertizat: „**Veți auzi de războaie și vești de războaie... căci lucrurile acestea trebuie să se întâmple**” (Mat. 24.6; subl. ns.). Iar apostolul Ioan, mergând mai departe, în textul paralel din Apocalipsa, precizează motivul și

amplitudinea a ceea ce urmează să se întâmple: „**Când Mielul a rupt a doua pecete ...s-a arătat ...un cal roșu. Cel ce stătea pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții...**” (Apoc. 6.4; subl. ns.) Cutremurător!

Având în vedere tocmai această perspectivă sumbră, dar biblică, cu care se va confrunta marea majoritate a ultimei generații a lumii noastre, este cu atât mai importantă și necesară abordarea tematicii păcii.

Trebuie să recunoaștem că pacea interumană presupune, înainte de înlăturarea zidurilor de despărțire și de antagonism dintre semeni, dărâmarea zidului păcatului, marele distrugător de relații. Așa că este drept și necesar a recunoaște că, înainte de realizarea păcii cu semenii, se impune cu necesitate obținerea păcii omului cu Dumnezeu și cu propria-i conștiință, pentru că nimeni nu poate împărtăși altora pacea pe care nu o are.

II. TIPOLOGIA PĂCII INTERUMANE ȘI LIMITELE ACESTEIA

Pacea interumană este de mai multe tipuri, astfel: (A) Pacea dintre evrei și ne-evrei; (B) Pacea din sânul familiilor mixte de tip „creștin-necreștin”; (C) Pacea din sânul Bisericii Creștine, inclusiv a familiilor creștine și (D) Pacea dintre om și om, creștin și necreștin.

A. Pacea dintre evrei și ne-evrei
Conform apostolului Pavel, antagonismul interuman fundamental căruia trebuia să i se găsească rezolvarea cu prioritate era, și rămâne, cel dintre evrei și ne-evrei. Culpă a fost și rămâne de ambele părți: pe de o parte, ea

„Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați ... să stăpânească în inimile voastre.”
(Coloseni 3.15)

constă din asumarea de către evrei a statutului de „popor ales a lui Dumnezeu”, într-un mod greșit, fapt care a condus la disprețuirea și repudierea celorlalte popoare. Pe de altă parte, culpa ne-evreilor constă în asumarea de către cei mai mulți dintre aceștia, din varii motive, a unor atitudini de rezervă, suspiciune, ură și antisemitism, mai mult sau mai puțin conștientizate.

Interzicerea accesului ne-evreilor în interiorul Templului de la Ierusalim, sub sancțiunea morții (!), a fost dovada fizică de netăgăduit a despărțirii și vrăjmășiei căreia trebuia să i se pună capăt. Pe de altă parte, maniera în care, pe parcursul veacurilor, imperiile și popoarele lumii i-au tratat pe evreii, a demonstrat ostilitatea lor antisemită.

În acest context extrem de complicat, apostolul Pavel prezintă modul unic și radical în care a fost rezolvată în Hristos, de drept, alienarea dintre evrei și ne-evrei: **„El (Isus) este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc, care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiriile ei, ca să-i facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace, și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.”** (Ef.2: 14-16) Așadar, prin moartea lui Isus, când perdeaua Templului s-a sfâșiat de sus până jos, a fost creat accesul neîngrădit și nediscriminatoriu al tuturor oamenilor la Dumnezeu, premiză fundamentală a realizării păcii interumane.

Însă, chiar dacă zidul fizic de la Ierusalim nu mai există, nu înseamnă că zidul psihologic al unora dintre evrei a fost și el înlăturat. Iar, la polul opus, chiar dacă bazele pacificării au

fost așezate de și în Hristos, nu înseamnă că atitudinea anti-Israel a popoarelor lumii este în scădere, ci, dimpotrivă. În zilele noastre, antisemitismul în lume și, în special, în rândul musulmanilor radicali, înregistrează cote din ce în ce mai alarmante. Această stare de lucruri ne obligă să ajungem la concluzia - biblică, de altfel - că dacă părțile beligerante nu se întorc la adevăratul Mesia, războiul de acest tip nu-și va găsi leacul decât prin Revenirea în lumea noastră a Marelui Pacificator, Isus Hristos, Domnul.

B. Pacea din sânul familiilor mixte de tip „creștin-necreștin”

În Biserica din Corint, unii credincioși ajunseseră la ideea că dacă unul dintre soți este creștin iar celălalt necreștin („păgân”), se impunea despărțirea celor doi. Apostolul Pavel, clarifică această situație de raportare în interiorul familiei, arătând că datoria soțului creștin este nu cea de a-l părăsi pe soțul necreștin, ci de a căuta să-l conducă la Hristos. Iar dacă acesta nu vrea, dar dorește să păstreze relația de căsătorie existentă, apostolul îl sfătuiește pe creștin să nu-l părăsească pe celălalt, **„pentru că Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace.”** (1 Cor. 7:15). Acest ultim cuvânt, „pace”, definește, astfel, relația dorită de Dumnezeu pe plan familial, chiar și în familiile de tipul celor descrise anterior...

C. Pacea din sânul Bisericii Creștine, inclusiv a familiilor creștine

Importanța „păcii” pentru viața, existența și starea Bisericii este indiscutabilă. În Coloseni 3.15, li se spune creștinilor, imperativ: **„Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați ... să stăpânească** (în unele traduceri - **să arbitreze) în inimile voastre”!**

Iar în Efeseni 4.3, apostolul Pavel ne cere: **„căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii”,**

lăsând să se înțeleagă faptul că atât unitatea, cât și pacea dintre creștinii autentici au fost dăruite de Dumnezeu, la nașterea din nou și încorporarea în Biserică, dar că acestea trebuie întreținute și practicate prin aportul susținut al fiecăruia.

Iată ce spune teologul anglican John Stott, referitor la relația dintre Biserică și problematica păcii: **„Ar fi greu să exagerăm grandoarea viziunii lui (Pavel). Noua societate pe care Dumnezeu a adus-o în ființă nu este nimic mai puțin decât o nouă creație, o nouă rasă umană, a cărei caracteristică nu mai este alienarea, ci împăcarea, nu divizarea și vrăjmășia, ci împăcarea și pacea... Dar atunci când ne întoarcem de la idealul descris în Scriptură la experiențele concrete pe care le trăim astăzi în Biserică, ne întâlnim cu o situație diferită și foarte tragică... Creștinii ridică noi bariere în locul aceleia pe care Cristos a demolat-o, bariere de culoare, de rasism, de naționalism, de tribalism, de dușmănie personală, provocată de mândrie, de prejudecăți stărnite de mândrie și de un spirit neiertător, ...un sistem cultic care transformă bisericile în secte și contrazice unitatea și diversitatea Bisericii lui Cristos. Aceste lucruri sunt de două ori ofensatoare. În primul rând sunt o ofensă la adresa lui Cristos... apoi, deși într-un mod diferit, și la adresa lumii. Lumea este împiedicată să creadă în Isus.”** (John Stott, *Noua Societate a lui Dumnezeu*, SBR, 1987, pag. 79). Ce diagnostic și perspective teribile!

Fără a mai insista pe acest subiect, credem că toți creștinii ar trebui să dea curs cererii apostolului Petru: **„preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace.”** (2 Petru 3.14; subl. ns.)

D. Pacea dintre om și om, creștin și necreștin

Creștinilor li s-a încredințat „**slujba împăcării**”, conform cu 2 Corinteni 5.18, iar „Constituția Împărăției”, cf. Matei 5.9, îi fericește pe „**cei împăciuitori...**” așa că pentru urmașii lui Hristos este o obligație și o onoare să caute să implementeze și să cultive pacea în relațiile interumane. De altfel, Pavel ne avertizează, în Evrei 12.14, „**Urmăriți pacea cu toți, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu!**” Dar în Romani 12.18 se introduce o anumită nuanță: „**Dacă e cu putință... trăiți în pace cu toți oamenii.**” (subl. ns.)

Pacea cu semenii are deci și limite, dar discordia pare a se datora nu creștinilor, ci necreștinilor. Pentru că cei mai mulți dintre aceștia „**nu cunosc calea păcii**” (Rom. 3.17), și pentru că „**nu alergăm împreună cu ei la același potop de desfrâu, ne batjocoresc.**” (1 Petru 4.4)

Pe linia pacificării pe plan ideologic, sau teologic, trebuie să recunoaștem, cinstit, că există și o „culpă” a creștinilor, culpă din punctul de vedere al evaluărilor postmoderniste! Este vorba de poziția creștinului în problema ecumenismului, mai ales a celui pan-creștin. Creștinul nu se poate uni și nu poate fi de acord cu religiile care-L exclud pe adevăratul Hristos din „ecuația” mântuirii, care exclud moralitatea și care bagatelizează harul divin.

În Iacov 3.17 se menționează, în mod fericit, că: „**Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată și apoi pașnică.**” Dacă ar fi scris „întâi pașnică, și apoi curată”, ar putea fi invocată legitimitatea practicării unui pacifism cu sacrificiul „curăției”, al fidelității față de valorile spirituale care nu pot fi negociate. Dar, în Cuvânt, nu stă scris astfel!

Creștinul are, deci, și limitele sale în raportarea la semenii, respectiv respingerea valorilor lumii desacralizate, dar omul este iubit,

iar din punct de vedere faptic și afectiv, creștinul va fi întotdeauna un „om al păcii”. Pentru că Îl are ca model pe Prințul Păcii, Mielului lui Dumnezeu, Care și-a păstrat non-violența și curăția de „miel” și, totuși, „a biruit”. Dumnezeu să ne ajute să fim și noi biruitori! Și suntem, prin Hristos, Biruitorul.

III. MODUL DE „ACCESARE” A PĂCII, „LA PACHET” CU DĂRUITORUL!

Dobândirea păcii, pe toate palierele de manifestare a acesteia, ține de însăși intenția divină fundamentală cu privire la om, de **esența binecuvântării** pe care Creatorul a dorit și dorește s-o acorde copiilor Săi. În Psalmul 29.1 se precizează: „**Domnul binecuvântează pe poporul Său cu pace.**” Iar, deloc întâmplător, când îi sunt revelați lui Moise termenii în care urmau să fie binecuvântați copiii lui Israel, apogeul triplei binecuvântări constă din proclamația: „**Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!**”

Ceea ce a fost și este destul de greu de înțeles este că PACEA nu reprezintă un ingredient al confortului uman pe care omul îl poate obține de la Dumnezeu, ca dar, în afara și în absența lui Dumnezeu, ci este un dar care se acordă doar „la pachet” cu Acesta. Este interesant că și lui Avram i-a fost greu să înțeleagă acest important adevăr. Dumnezeu îl binecuvântase, conform cererii lui Melhisedec, spunându-i: „**Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare**” (Geneza 15.1/b). Dar acesta, se pare că a interpretat binecuvântarea divină promisă, „scut” și „răsplată”, în termenii darurilor și nu ai Dăruitorului, de aceea a replicat, în versetul imediat următor: „**Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da?**” Deci chiar și pentru Avram se pare că nu era suficient că Dumnezeu Însuși i se promisese, ci el îl dorea pe Isaac. De aceea a și fost

nevoie, pe muntele Moria, ca prioritățile să-i fie restabilite, când, de dragul lui Dumnezeu, a fost gata să-și sacrifice propriul fiu.

În mod asemănător trebuie să înțelegem modul în care putem „accesa” pacea: atât cea pe verticală, cât și cea pe orizontală. Doar avându-L și pe Dumnezeu putem avea pacea! Mulți și-ar dori pacea fără Prințul Păcii, darul fără Dăruitor, lucru imposibil!

Să observăm, în încheiere, o frumoasă legătură ce există între Geneza 15 și Numeri 6. Dumnezeu, atât în vremea lui Avraam, cât și pe vremea Exodului, Și-a păstrat neștirbită intenția și maniera de a-i binecuvânta pe oameni. Așa că, dezvoltând și „explicitând” binecuvântarea promisă lui Avraam în Geneza 15, Dumnezeu revine, în Numeri 6, cu o reformulare a acesteia, printr-o întreită binecuvântare: „**Domnul să te binecuvânteze și să te păzească!**”, adică „...să-ți fie scut protector”. În continuare, prin două binecuvântări complementare consecutive, este dezvăluită esența răsplătirii omului prin Însăși Ființa Divinității, astfel: „**Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să se îndure de tine!**” și „**Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!**”

Este uimitor să putem identifica în această întreită binecuvântare divină implicarea nemijlocită a Sfintei Treimi, spre beneficiul omului, astfel: Tatăl îi asigură omului „scut protector”, prin Providența divină; Fiul face să lumineze Fața Lui peste om, conferindu-ne îndurarea care ne-a adus mântuirea; iar Duhul Sfânt ne furnizează, venind în noi și peste noi, roada Sa, Pacea. Fie să avem, fiecare, o întreită relaționare cu Dumnezeul Triunic și atunci, și numai atunci, vom „accesa” și adevărata pace! Așa să fie!

Nu doar lemnul are carii...

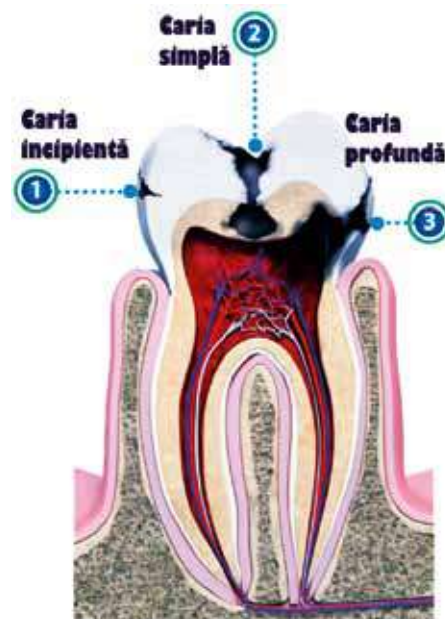
Vă place istoria? Și dinții au istoria lor, strâns legată de evoluția omului. Există o relație strânsă între modificările suferite de dinți, modul de viață și comportamentul uman.

Dintele se identifică cu omul atât fizic, cât și estetic. ...Și apoi a apărut caria dentară. Ignorată la început, odată cu trecerea timpului, a pus din ce în ce mai multe probleme, tot mai complicate. Medicii de pe vremea Vechiului Testament care se ocupau de tratarea întregului corp au avut bătăi mari de cap în tratarea cariei. Acesta a fost motivul pentru care, începând cu un secol în urmă, medicii au fost nevoiți să se dedice în mod special în studiul acestei capricioase afecțiuni. Așa s-a născut stomatologia.

Dar nici caria nu s-a lăsat mai prejos. Prin evoluția ei a generat noi suferințe ale gingiilor, ale ocluziei (angrenajul dinților) și chiar ale organismului, în ansamblu. Ca reacție firească, au apărut din trunchiul stomatologiei noi specialități cum sunt: pedodontia (tratarea cariilor și a complicațiilor acestora la copii și tineri), endodontia (tratarea canalelor dentare), parodontologia (tratarea țesuturilor care înconjoară dintele - parodontiul), ortopedia stomatologică sau protetica dentară (se ocupă de completarea dinților lipsă prin lucrări fixe sau mobile), implantologia (știința care rezolvă completarea dinților lipsă prin inserarea de implanturi dentare din diverse materiale biocompatibile), ortodontia (se ocupă cu îndreptarea dinților aflați în poziții anormale pe arcadele dentare), estetica dentară (pune cele mai noi tehnici și materiale în slujba obținerii unei estetici deosebite a dinților, în acord cu fizionomia pacienților). Vă imaginați câți oameni au de lucru din cauza unei banale carii?

Deși este o boală străveche, caria dentară reprezintă și astăzi o problemă de mare actualitate. Sfidând parcă eforturile făcute, caria dentară își face simțită prezența din ce în ce mai mult. Alimentația tot mai rafinată și stresul zilnic tot mai accentuat în marile aglomerări urbane, în special, pe lângă ocupațiile tot mai solicitante, fac ca omul zilelor noastre, din lipsă de timp și/ sau neglijență să acorde tot mai puțin timp îngrijirii, controlului și tratamentului dinților. Caria dentară, prin complicațiile ei, induce probleme foarte variate, estetice (ne strică frumusețea zâmbetului), de fonatie (ne întunecă dulceața și claritatea vorbei), digestive (nemestecând bine mâncarea forțăm stomacul), infecțioase la nivelul întregului organism și, nu în ultimul rând, psihologice.

Caria dentară nu este o banalitate. Trebuie luată serios în seamă pentru că este o boală infecțioasă ce distruge țesutul dur al dintelui. Apariția cariilor este influențată în special de igiena orală defectuoasă, de stilul nostru de viață - alimentația bogată în carbohidrați (zaharuri, amidon) care constituie hrana bacteriilor din placa dentară

bacteriană (pelicula care se depune pe suprafața dinților), calitatea salivei și starea generală de sănătate.

Bacteriile produc acizi care atacă dintele. În timp, smalțul dentar este distrus în adâncime și în suprafață. Prin prăbușirea prismelor de smalț subminate se produc cavitățile carioase care pot ajunge la dimensiuni impresionante, după cum unii ați văzut deja.

Cariile se pot dezvolta pe oricare dintre suprafețele dentare. Cel mai frecvent apar însă în șanțurile și fosetele suprafețelor molarilor și premolarilor, la nivelul spațiilor interdentare - unde periajul se face mai dificil, în special în cazul dinților înghesuiți -, sau sub nivelul joncțiunii muco-gingivale.

Vă sfătuiesc ca un frate să faceți controale periodice la medicul stomatolog! Cariile pot fi descoperite în stadiu incipient tradus printr-o demineralizare minimă a smalțului, care poate fi reversibil dacă se face tratamentul corespunzător și se păstrează o igienă dentară riguroasă, putându-se obține vindecarea completă a smalțului.

Indiferent de locul în care apar, cel mai bun mod de a le depista și trata înainte de a se agrava este să mergem la controale stomatologice periodice, de rutină. Un pacient poate depista foarte greu o carie incipientă deoarece, în prima fază, când este formată doar la nivelul smalțului este asimptomatică, adică nu doare la cald sau rece și nici la acru, dulce sau sărat. Sunt sigur că de acum înainte veți fi mai atenți la dinți și veți observa o demineralizare a smalțului ca o zonă care își pierde luciul și capătă eventuale colorații maronii.

Procesul carios nu are, din păcate, tendința de vindecare spontană, având în realitate o tendință de

evoluție extensivă. Altfel spus, caria va „mânca” dintele cu lăcomie. De aceea, o carie dentară, cu cât este surprinsă într-o fază de evoluție mai incipientă, cu atât tratamentul va fi mai simplu, nu numai pentru medic, dar mai ales va fi mai ușor de suportat de dumneavoastră.

Dacă o carie nu este tratată, ea va ajunge repede la limita smalțului dentar sub forma unui triunghi cu baza la dentină (caria simplă superficială). Dacă ajunge la dentină, cavitatea carioasă crește atât în suprafață, cât și în profunzime, favorizând retenția resturilor alimentare, moment când este simțită cu vârful limbii și când doare la contactul cu alimentele, la cald și rece. Senzația slabă de durere dispare imediat ce agentul declanșator este îndepărtat.

În faza următoare de evoluție (caria profundă), caria va evolua tot sub forma de triunghi cu baza spre dentină, dar cu vârful spre camera pulpară. Excitațiile transmise pulpei, la început puțin însemnate, prin mărirea cariei se vor accentua, netratarea ei provocând dureri din ce în ce mai mari. Pe această cale ajung și numeroase bacterii la acest nivel, care, în scurt timp, pot afecta pulpa dentară pe calea canaliculelor dentinare. Acum se depășește stadiul de carie simplă profundă, ajungându-se în cel de carie complicată, când se declanșează în pulpă, în urma acțiunii toxinelor microbiene, reacții inflamatorii despre care vom vorbi la următoarea întâlnire.

Până atunci vă îndemn să aveți grijă de dinții dumneavoastră! Depistați cariile dentare în stadiul incipient printr-un control periodic făcut la medicul stomatolog la 6 luni sau un an.

Astfel vă veți putea păstra zâmbetul neștirbit și frumos!

Dr. LIVIU IONESCU,
Medic primar stomatologie generală

Potolirea furtunii

*„Când sunt plăcute Domnului
căile cuiva, îi face prieteni chiar
și pe vrăjmașii lui”
(Proverbe 16.7).*

Anul 2010 - un frate înstărit s-a gândit să facă o casă unei familii sărace, în Dej. El a dispus de bani, eu, constructor de meserie, am dispus de oameni și am stat de vorbă cu primăria, care le-a dat un loc de aproximativ 4 arii de spațiu în acest scop.

M-am deplasat la fața locului unde trebuia ridicat imobilul, însoțit de un inginer și de fratele pastor baptist, întrucât familia în cauză era din biserica dânsului. Ajunși la fața locului, nici nu am reușit să stabilim punctele de reper, că apărui vecina de hotar, care, pe lângă grădina ei, folosea și această bucată de pământ, întrucât nu-i interzisesse nimeni până atunci. Când a aflat că avem un plan de construcție, s-a înroșit toată de nervi și a început să ne blesteme pe toți și să folosească niște cuvinte porcoase de ne-am îngrozit.

Era de nestăpânit, toți eram jigniți cu ce-i dădea diavolul prin minte și au mai ieșit și vecinii, care nu erau prea încântați nici ei la auzul acestei vești, că „niște săraci” vor locui între ei. Am întrebat pe fratele pastor de unde voi avea apă și curent până la finalizarea casei, dar nu avea nicio idee. „Vreți apă și curent? Nimeni n-o să vă dea”, spuse vecina încrezătoare. De peste drum ieși la poartă un bărbat care îl salută pe fratele pastor cu „pacea Domnului”, era credincios.

Am tresărit de bucurie la acest salut și cazul deja era soluționat în mintea mea. Am plecat spre mașini, tot în alaiul tradițional de blesteme și înjurături fără a-i spune un cuvânt.

Zilele următoare trebuia începută lucrarea, și le-am spus colegilor ce s-a întâmplat, sfătuindu-i să fie cumiți și să audă numai cuvintele mele. Ajunși la fața locului, am fost întâmpinați pe lângă cuvintele neuitate și de amenințări „femeiești”. Încercam să-i vorbesc frumos, dar n-avea urechi pentru așa ceva, apoi am amenințat-o cu poliția, lucru care se pare că n-o

deranja deloc. „Ce să fac Doamne? Ajută-mă te rog, dă-mi calm, putere și înțelepciune”, mi-am zis. Imediat Dumnezeu a intervenit. Trebuia să tăiem un gard de plasă și să intrăm în grădină și am acționat rapid cu toții la aceasta. Gardul este al meu, strigă din răspuțeri femeia. L-am făcut sul și i-am zis să-l ia. Era greu, de neclintit pentru dânsa și ne-a zis că nu poate să-l care. Ne-am oferit politicoasă să îl ducem și să îi împrejmuiim noi grădina ei. Apoi urma să tăiem un pom și, la fel, strigă că este al ei. L-am tăiat, l-am făcut butuci de foc și i l-am pus în curte. Toate acestea au fost ca acei „cărbuti aprinși” de care vorbește Biblia în Prov. 25.21-22 - văzând cum ne-am comportat, femeia a intrat în casă.

Am răsuflat ușurați cu toții, apoi m-am dus la fratele de peste drum să apelăm pentru cele necesare construcției, apă și curent. De necrezut, fratele se scuza că instalația lui este slabă. Ne-am oferit că vom suporta noi toate cheltuielile și ale dânsului plus o recompensă, însă tot nu a fost de acord.

„Doamne, la cine să încerc?” Și Domnul mi-a dat răspunsul - la dușmani. M-am îndreptat spre cel mai mare și mai înverșunat și pe un ton prietenos am strigat-o afară pe femeie. A ieșit, era plânsă și încă suspina. Am privit mirat spre ea care acum îmi întinse mâna și zise: „Sunteți niște oameni buni, vreau să-mi cer iertare și să vă promit nu numai curentul și apa de care aveți nevoie, ci și locuința mea pe perioada cât lucrați, puteți veni să mâncați și să vă adăpostiți de câte ori este nevoie”.

De necrezut, ce poate face Dumnezeu atunci când tu îți faci partea ta. I-am oferit o sumă nesemnificativă pentru noi, iar pentru dânsa suficientă și nu s-a putut abține să nu ne sărute pe obraz și să-și mai ceară încă o dată iertare. Fratele de peste drum a văzut această scenă, s-a simțit jignit și încerca să-și spele rușinea cu mici atenții. Era prea târziu pentru el, cineva se bucura acum de două răsplătiri, a noastră și a lui Dumnezeu, Cel care ne-a adevărit că făcând aceste lucruri „celor mai neînsemnați frați” Lui i le facem.

POP SORIN DAN

Pastor MARIN PINTILIE,
Biserica Penticostală
Filadelfia, Cluj

Pacea cu mine însumi

Se spune, în general, că existența lumii are la bază trei elemente fundamentale: dreptatea, adevărul și pacea. Chiar dacă nedreptatea, minciuna și conflictele proliferază, totuși, un procent redus de dreptate, de adevăr și de pace asigură perenitatea lumii. Primul păcat a afectat negativ întregul univers al relațiilor omului, punându-l în conflict cu Dumnezeu, cu semenii și în primul rând cu sine însuși.

Suntem îndreptățiți să credem că în timpul ispitirii, când nu păcătuisese încă, omul își pierduse deja pacea lăuntrică. Dialogul cu ispititorul a tulburat suficient de mult mintea și inima omului, provocând și amplificând conflictul dintre porunca divină, atât de simplă și de clară până atunci, și noua alternativă din spatele unei experiențe - care părea plăcută și promitea ceva minunat: „...veți fi ca Dumnezeu” (Gen. 3.5).

Iar după ce experiența s-a consumat, omul a realizat că nu a pășit în sus, spre Dumnezeu, ci în jos, înstrăinându-se în primul rând de sine, de propria-i identitate.

Omul, a ajuns să cunoască astfel, binele și răul; și din bun, cum l-a creat Dumnezeu, omul a devenit rău, din ce în ce mai rău. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen. 6.5). A ajuns să fie rău și să facă răul. Și despre toți cei răi, indiferent în ce perioadă istorică trăiesc, spune Dumnezeu prin profetul Isaia: „Cei răi n-au pace...” (Isaia 48.22; 57.21).

Aceasta e, în scurte cuvinte, istoria marii pierderi produsă în sufletul omului, pierderea păcii lăuntrice, fără de care viața e un chin devenind uneori insuportabilă. Și

mai mult, absența păcii din ființa umană a fost, de-a lungul istoriei, cauza primordială, generatoare de conflict, afectând negativ universul relațiilor interumane și al relației om-Dumnezeu.

Ce-i de făcut în această situație, pentru ca ceea ce s-a pierdut, în cazul nostru, pacea lăuntrică, pacea omului cu sine, însuși să fie redobândită?

Șansele de a rezolva singuri problema sunt inexistente. Profetul spune: „Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl.” (Isaia 57.20). Dumnezeu, în nemărginita-I bunătate, a luat inițiativa reinstaurării acelei ambianțe edenice în ființa noastră. În final, planul Lui e să reinstaureze pacea la scară planetară și cosmică. Deocamdată însă, suntem în faza în care elementele componente ale împărăției Lui, - dreptatea, pacea și bucuria, - (cf. Romani 14.17) să fie așezate în inima și viața fiecăruia dintre noi, cei care credem.

Primul pas în acest demers a constat într-un **mesaj de pace**, „...vestea bună a păcii...” (Efeseni 2.17), pentru o lume răvășită și neliniștită.

Pe fondul decăderii morale a popoarelor păgâne și a neascultării poporului ales, a fost rostit și a ajuns până la noi, mesajul profetic: „Pace, pace, celui de departe și celui de aproape!” (Isaia 57.19) De ce era nevoie de acest mesaj? Am menționat mai sus starea în care se află omenirea: „... cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști...”.

Ne amintim de Marea Galileii înfuriată și de momentul când un glas blând, dar autoritar, i-a poruncit să se liniștească, și

„...Pace, pace, celui de departe și celui de aproape! - zice Domnul... Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl. Cei răi n-au pace, zice Dumnezeul Meu.”
(Isaia 57.19-21)

evangheliștii relatează că: „...s-a făcut o liniște mare.” (Mat.8.26; Marcu 4.39; Luca 8.24). Iată de ce Evanghelia pe care o propovăduim e numită Evanghelia păcii. Mesajul ei vine din partea Aceluia care ne-a creat și care știe cel mai bine ce traumă reprezintă, pentru fiecare din noi, absența păcii. Primul contact cu Evanghelia îi amintește omului păcătos că „*Domnul este bun și drept, de aceea arată El, păcătoșilor, calea*” (Ps.25.8).

Momentul în care fiul risipitor și-a adus aminte de tatăl său, care își respecta argații, asigurându-le un trai decent, a fost momentul regăsirii de sine. Versetul din Luca 15.17 în alte traduceri sună astfel: „*Și-a venit în sine și a zis: Câți argați ...*”. Cuvântul Tatălui are menirea să facă ordine în lumea simțămintelor și gândurilor omului căzut și rătăcit. Cât timp șoapta diavolului pare credibilă și acceptabilă, tot lăuntrul omului e tulburat și epuizat; gândurile se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele (Romani 2.15). Când, însă, omul se hotărăște să asculte de Dumnezeu, și să-și clădească întregul destin pe Cuvântul Lui,

atunci se liniștește lăuntric, începe să gândească unitar, renunțând la *deșertăciunea gândurilor* omenеști (Efes. 4.17) și acceptând să înțeleagă și să gândească gândurile lui Dumnezeu. Primul lucru pe care un om păcătos îl înțelege, sau trebuie să-l înțeleagă din Evanghelie, este faptul că Domnul Isus a ispășit păcatul nostru, prin jertfa Sa de pe cruce, suportând El pedeapsa ce ni se cuvenea și „*care acum ne dă pacea*” (Isaia 53.4). În felul acesta Dumnezeu a rezolvat cauza primară generatoare de conflict intern și extern, - păcatul,- redându-ne astfel libertatea de a gândi și de a acționa în armonie cu voia Lui, revelată în cuvântul Lui.

În al doilea rând, în tot acest proces de restaurare lăuntrică, Dumnezeu ne-a promis un Mângâietor, care să fie cu noi și în noi, **Duhul adevărului**. Prezența Duhului în viața celui credincios e menită să dinamizeze creșterea spirituală și să mențină acea ambianță de pace și siguranță, necesară creșterii omului celui nou, după chipul lui Hristos. Toate acestea prin roada pe care o produce Duhul, și care e: *dragostea, bucuria, PACEA...* (Gal.

5.22) Numai Duhul ne amintește, - iar și iar, - cuvintele Domnului Isus: „*Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte*” (Ioan 14.27). Sau „*V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine...*” (Ioan 16.31).

Câtă mângâiere și alinare au adus primele cuvinte adresate de Isus cel înviat ucenicilor debusolați și descurajați: „*Pace vouă!*” (Ioan 20.19-21). Prezența Domnului și cuvintele rostite au redeșteptat credința, au dat aripi noi speranței, au reaprins iubirea în sufletele tulburi, în care acum se așeza din nou, pacea.

Într-o societate măcinată de conflicte avem și noi aceeași oportunitate: să trăim în pace cu noi înșine, lăsând ca *pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere să ne păstreze inimile și gândurile în Hristos Isus* (Filipeni 4.7) Și astfel ni se oferă șansa unei noi identități, aceea de fii ai păcii (Luca 10.6) sau de *făcători de pace* (Matei 5.9), pentru ca, mergând pe calea păcii, să ajungem împreună moștenitori cu cel ce este DOMNUL PĂCII.

Pacea este liniștea ordonată sau ordinea liniștită. Neliniștit este sufletul meu până când nu se odihnește în Tine. **Augustin**
Pacea este garanția armoniei și a frumuseții universale. **Grigore de Nazians**

Vânt de primăvară

De jos, din patimi și durere
Eu am strigat spre Dumnezeu.
Iar El, din slăvi, mi-a dat putere
Ca să alerg spre cer mereu.

Cununi de flori de biruință
Și-a mea credință-n Dumnezeu
Răspuns sunt azi, ca-n stăruință
Pe drumul păcii să alerg mereu.

Și vânt ușor de primăvară
În pânza-mi sufle-n drum spre cer
Ca eu să port a Dragostei povară
Până Îl voi privi în ochi pe El.

Și-acolo, sus, în veșnicie,
În primăveri de curcubeu
Eu voi purta cununi de bucurie
Slăvind în veci de veci pe Dumnezeu.

AVRAM ZAHARIA BUTUCEL

Corespondență din Australia

Iubiți frați,

Vă trimitem știri de la două evenimente care au avut loc în Biserica Română Penticostală Bethel, din Adelaide, Australia. Pe data de 25 noiembrie 2012, în Biserica Română Penticostală BETHEL, din Adelaide, Australia, a avut loc serviciul de ordinare în slujba de diacon a fraților Danny Ignătescu și Daniel Todosiu, ambii slujind în Comitetul Bisericii, primul fiind casierul, iar al doilea reprezentantul tinerilor.

Serviciul de ordinare a fost oficiat de pastorii bisericii - Ilie Criste și Ioji Velez, iar ca invitați speciali la eveniment au participat pastorii Pavel Durcău, de la Biserica Penticostala Elim, Brisbane și Corneliu Tuchlei, de la Biserica Penticostală Philadelphia, Melbourne.

În zilele de 4-6 ianuarie a.c., Biserica Penticostală Bethel din Adelaide, Australia, a organizat și găzduit cea de a 11-a ediție a **Convenției Bisericilor Române Penticostale din Australia și Noua Zeelandă.**

Tema Convenției a fost „Prin ochii credinței”, fiind inspirată din Evrei

11:1: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”

Invitați speciali au fost pastorii Leonard Semenea, din SUA și Constantin Macoveiciuc, din România și fratele Mircea Lubanovici, deputat în Parlamentul României.

Au participat frați din bisericile EMANUEL, Auckland, Noua Zeelandă (pastor Emanuel Pitaș), ELIM, Brisbane, Australia (pastor Nelu Istrate), GRACE, Gold Coast, (pastor Ionică Curea), SFÂNTA TREIME, Sydney, (pastor Corneliu Tuchlei), BETANIA, Melbourne, (pastor Beni Pop), TABOR, Sunshine, (pastor Mircea

Câmpean), PHILADELPHIA, Melbourne, (pastor Doru Mureșan), BISERICA PERTH, (pastor Vasile Bara), BISERICA PORT PIRIE, (pastor Aurel Trifu), BETHEL, Adelaide, (pastor Ilie Criste).

Cuvântul ne-a fost dăruit din belșug, pastorul Leonard Semenea slujind tinerilor și în limba engleză, pentru ca mesajul biblic să fie înțeles și de cei ce nu stăpânesc așa de bine limba română.

Tinerii, în jur de 160-200, de asemenea, au avut programe și la campusul unde au fost cazați, bucurându-se și având părtașie împreună. Sâmbătă, la programul special pentru tineri, în urma predicii și chemării pastorului Semenea, majoritatea tinerilor prezenți au ieșit în față, mulți, cu lacrimi în ochi, să se dedice lucrării Domnului, iar alții să se predea Domnului.

La această Convenție au participat în jur de 500-550 de frați și surori, împreună cu tinerii, și au fost 3 zile de bucurie deosebită pentru toți.

Convenția pentru anul 2014 se va desfășura în orasul Sydney, și va fi găzduită de biserica Sfânta Treime, având ca reprezentant pe pastorul Corneliu Tuchlei din Melbourne, care păstorește și biserica din Sydney.

Cu salutări sfinte,
Pastor ILIE CRISTE

Bogații și săracii în lumina învățaturii creștine din Epistola lui Iacov

Pastor asist. univ. dr.
VICTOR VLADIMIR NEAMȚU,
Institutul Teologic Penticostal
București

Preocuparea pentru înțelegerea sorții săracilor și bogaților în lumina condiției creștine, în mod specific, și din perspectiva semnificațiilor spirituale, la modul general, reprezintă unul dintre subiectele principale ale Epistolei lui Iacov.

Ambele categorii ar trebui să-și înțeleagă propria semnificație plecând de la condiția spirituală din prezent și având în vedere urmările corespunzătoare în viitorul eschatologic, nu considerând starea umilă, a sărăciei, sau cea privilegiată, a bogăției, care le-a fost hărăzită în viață. Iacov își îndeamnă adresanții să abordeze existența personală având o atitudine echilibrată, ancorată în realitatea sorții creștinului, deopotrivă prezentă și viitoare.

Un creștin aflat într-o poziție umilă nu trebuie să fie mâhnit și nici descurajat din pricina condiției sale sociale, dimpotrivă să-și focalizeze atenția asupra a ceea ce este cu adevărat valoros, „înălțarea lui” 1:9. Aici pot fi considerate ambele perspective, poziția sa prezentă înaintea Lui Dumnezeu în calitate de creștin, dar și cea pe care o va deține în viitor când va avea parte de promisiunile Lui Dumnezeu. Sărăcia din prezent nu afectează siguranța poziției binecuvântate din viitor. Valoarea sa umană nu este dată de sărăcia în care trăiește, ci de poziția conferită de statutul de creștin. De aceea, el se poate lăuda, însă nu cu bogății trecătoare, ci cu binecuvântările veșnice.

Dimpotrivă, bogatul este îndemnat să nu se laude sau să fie prea sigur

de sine, datorită prosperității sale economice și financiare, fiind că este o situație temporară, nesigură, trecătoare ca iarba de pe câmp, 1:10-11. Nu în aceasta stă siguranța viitoare și nici măcar cea prezentă. Valoarea sa umană și destinul spre care se îndreaptă nu depind de poziția socială sau economică privilegiată deși, desigur, poate fi influențată și valorificată pozitiv sau negativ. Atât săracul cât și bogatul, ca oameni credincioși, în pozițiile în care se află ar trebui să fie mai ales preocupați de condiția prezentă în raport cu Dumnezeu și de destinul lor etern. Înțelegând astfel realitatea, lauda bogatului ar trebui să poarte amprenta unui caracter modest și a unei trăiri definite de umilința sănătoasă specifică creștinismului autentic, în ciuda bogăției materiale, 1:10a.

În pasajul 2:1-13, Iacov atrage atenția asupra unui principiu fundamental în profesarea credinței și anume, „*Legea împărătească*” a iubirii aproapelui, 2:8, evitând orice atitudine discriminatorie (i. e. necăutând la fața omului, 2:1). Destinatarilor săi puteau foarte ușor să adopte un comportament inadecvat în sensul acesta chiar în adunarea (sinagoga) lor, datorită tendinței de a se manifesta discriminatoriu față de persoane aparținând celor două clase sociale: bogații și săracii, 2:2-4. Posibilitatea ca un sărac să fie înjosit și neglijat de membrii adunării, 2:6a, printr-o abordare care accentuează cinstirea unui bogat, tocmai datorită bogăției lui 2:3, este condamnată ferm: este un păcat, atrage osândirea Legii, iar cei care procedează astfel sunt niște persoane care încalcă Legea, 2:9-10. Motivația principală

„Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, însă dă har celor smeriți”.

a unei atitudini imparțiale este așadar, Legea iubirii aproape lui într-un mod nediscriminatoriu. Iacov aduce însă și argumente suplimentare, prezentând într-o lumină pozitivă pe cei săraci și într-o lumină negativă pe cei bogați, 2:5-7. În mod evident pentru Iacov cei săraci se bucură de o atenție specială înaintea Lui Dumnezeu.

Acest lucru este în armonie cu textele VT: Deut. 24: 12-15; Ps. 41:1; 69:33; 113:7; 146:7-9; Pr. 14:31; 17:5; 19:17; Isaia 29:19; 61:1, etc.; și cu Evanghelia: Mat. 5:3; 11:5; 19:21; Luca 14:13, etc. În schimb, bogații sunt prezentați în lumina atitudinii lor pline de insensibilitate, tiranice chiar, față de cei săraci pe care-i asupresc, îi târăsc înaintea judecătorilor, 2:6. De asemenea, batjocoresc frumosul nume pe care-l poartă creștinii, 2:7. Faptul că în 2:6-7 adresarea este la pers. a II-a, denotă că membrii adunării respective aparțineau ei înșiși clasei săracilor.

Nu se poate afirma cu certitudine dacă bogații și săracii la care se referă Iacov sunt creștini sau necreștini. Este mai probabil că erau necreștini din următoarele considerente:

(1) În 2:1 Iacob se adresează cu apelativul „*frații mei*” celor care erau membri ai adunării. Situația prezentată poate fi una reală, însă mai degrabă este o situație imaginară, o posibilitate reală, „*căci, de pildă, dacă (în eventualitatea că, ἐάν γάρ) intră în adunarea voastră un bărbat*” 2: 2a, care poate fi generată de o atitudine eronată determinată de aparențe discutabile, 2:2b. Frații creștini trebuiau să adopte atitudinea corectă față de cei care intră în adunarea lor, bogați sau săraci. Cei care intră în adunarea fraților par a fi persoane din afara comunității, i. e. vizitatori, literal un bărbat oarecare, avnh,r, bogat, și respectiv un altul sărac, 2:2.

(2) Comportamentul din v. 3 sugerează genul de ospitalitate oferit musafirilor, vizitatorilor, mai ales că singura evaluare care determină maniera primirii, se bazează pe aparențele exterioare sugerând cunoaștere limitată.

(3) În același timp, în 2:7 unii din categoria bogaților batjocoresc numele de creștin ceea ce ar părea straniu dacă și ei înșiși erau creștini. Unii comentatori consideră că batjocorirea vine din comportamentul lor tiranic prin care mânjesc numele ce-l poartă. Textul însă spune efectiv că ei insultă (vorbesc împotriva) βλασφημέω. Pe baza acestor observații conchidem că Iacov învață membrii comunității creștine să trateze imparțial, fără discriminări motivate social sau economic, pe cei din afară care le vizitează adunarea și care, implicit, trebuie câștigați la credință.

Ceea ce justifică îndemnul lui Iacov este maniera în care Însuși Dumnezeu îi tratează pe săracii lumii. Dumnezeu i-a ales pentru a fi bogați în credință și pentru a deveni moștenitori ai Împărăției, 2:5, un ecou din Predica de pe Munte, cf. cu Luca 6:20. Iacov nu afirmă că motivul alegerii lor este sărăcia sau că Dumnezeu îi discriminează pe bogați datorită bunăstării lor materiale.

Implicația acestei accentuări arată însă că săracii, ca unii care datorită condiției lor umile sunt mai deschiși către oferta Lui Dumnezeu, se bucură de o acceptare deplină din partea Lui Dumnezeu și beneficiază de tot ceea ce pot beneficia cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Se poate intui de asemenea pe baza experienței, că mulți dintre cei bogați fiind mai reticenți în privința credincioșiei față de Dumnezeu și a unui răspuns al credinței, ratează șansa de a fi aleși. O abordare discriminatorie nu poate fi interpretată decât

prin cuvintele, „*voi înjosiți pe cel sărac*” 2:6a, ceea ce denotă o atitudine care intră în contradicție cu atitudinea Lui Dumnezeu. Altfel spus, săracii reprezintă o categorie care manifestă o mai mare preocupare pentru profesarea credinței decât mulți din categoria bogaților. Iată de ce, creștinii nu ar trebui „*să pună ochii*” (să acorde un mai mare respect, ἐπιβλέπω) pe cei bogați și să-i neglijeze sau să-i dezonoreze pe săraci. În adunarea creștină asemenea diferențieri și atitudini trebuie să dispară, să înceteze.

Un ultim cuvânt pentru bogați este un avertisment drastic care începe printr-un anunț în stil profetic referitor la soarta viitoare rezervată bogaților, 5:1. Discuția dacă Iacov se referă la persoane bogate din comunitatea creștină sau din afara ei rămâne deschisă. Este posibil să fie un avertisment general pentru întreaga clasă a bogaților, creștini sau necreștini.

Conținutul său relevă câteva tendințe dominante care caracterizează această categorie socială: oprimarea săracilor sau a celor angajați, prin oprirea plății binemeritate, cf. și cu Lev. 19:13, sau procedând la o remunerare incorectă; investirea vieții în plăceri și desfătări; condamnarea și chiar uciderea celui drept care nu avea cum să se împotrivescă, să se apere sau să-și apere nevinovăția, 5:4-6. Soarta teribilă din viitor nu este cauzată de bogăția propriuzisă, ci de modul de viață păcătos descris în 5:4-6.

Scopul avertismentului este unul multifuncțional. Bogații creștini să manifeste vigilență în comportamentul, afacerile și relațiile lor, astfel încât să nu se facă vinovați de o astfel de decădere, mai mult sau mai puțin conștientă. Creștinii oprimați puteau primi o încurajare având în vedere că dreptatea lor va fi într-o zi arătată și susținută

de Dumnezeu împotriva exploatatorilor. Bogații necreștini erau motivați să mediteze la condiția și soarta lor viitoare. De asemenea, deși avertismentul nu conține o chemare la pocăință, alternativa este implicită: cei care vor dori să schimbe abordarea păcătoasă și să răspundă chemării Lui Dumnezeu, nu s-ar mai fi încadrat în categoria celor ce vor primi osânda viitoare.

Așadar, condiția oamenilor aparținând celor două categorii sociale este o problemă căreia i se acordă importanță având în vedere tendințele lor dominante. Sărăcii mai deschiși pentru Dumnezeu, bogații mai înclinați spre o trăire egoistă și insensibilă. Soarta năpăstuită a săracilor și îndreptarea lor spre Dumnezeu determină ca ei să devină obiectul milei și preocupării deosebite din partea Lui Dumnezeu. Ei aveau nevoie de un cuvânt de mângâiere și ridicare. Bogații, în schimb, sunt mai reticenți, fiind mai interesați de plăcerile și interesele lor egoiste. Datorită acestor tendințe cuvântul adresat lor trebuia să fie mult mai drastic. În acest mod, Iacov slujește ambelor categorii, corespunzător particularităților și tendințelor acestora.

În cele ce urmează vom formula câteva deducții pe care le putem face din limbajul pe care-l folosește Iacov. Prin demersul său, el sugerează în mod evident că înaintea lui Dumnezeu ambele categorii au șanse egale de a fi parte a Bisericii. În privința valorificării acestei șanse există însă diferențele amintite.

Cuvintele de mângâiere adresate săracilor și avertismentele pentru bogați nu au menirea de a stabili un criteriu economic și social în baza căruia Dumnezeu acceptă omul. Pentru Iacov, credința activă confirmată printr-o trăire creștină autentică reprezintă fundamentul acceptării divine. Smerenia este o

calitate definitorie pentru viețuirea creștină, adevăr pe care trebuie să-l înțeleagă și cei bogați, 1:10a. De aceea, harul divin este acordat nu pe criterii socio-economice, ci este rezervat celor smeriți, indiferent dacă sunt săraci sau bogați, „Dumnezeu se împotrivesc celor mândri, însă dă har celor smeriți”, (aflați într-o stare de jos, umilă, ταπεινοί), 4:6. Păcatul bogaților nu constă în averile deținute și nici în bunăstarea pe care și-o pot permite, ci în modul egoist de viețuire care înseamnă opresiunea celor fără apărare, exploatarea angajaților, nedreptățirea lor precum și consumarea vieții în plăcerile lumești.

Așadar, Iacov nu condamnă proprietatea sau posesiunile materiale, însă atrage atenția asupra modului în care ele pot influența pe cei care dispun de ele. De asemenea, Iacov nu cere bogaților să renunțe la bogății în favoarea sărăciei, ci să aleagă calea smereniei și a credinței autentice însoțită de faptele ei. Dacă în 2:9 recomandă fraților „să nu caute la fața omului” pentru a nu-i înjosi pe cei săraci, principiul este valabil și în sens invers, nici cei bogați nu pot fi desconsiderați pe baza statutului social. În Biserică, ambele categorii pot să-și afle locul și semnificația.

Chiar dacă în epistola sa Iacov doar avertizează și descrie comportamentul bogaților în general, îndreptând privirile spre viitorul sumbru care le este rezervat, în timp ce săracii sunt încurajați, în mod cert el este conștient că sunt destui săraci dominați de egoism în comportamentul lor și bogați dedicați valorilor creștine. Spațiul restrâns nu-i permite să-și expună întreaga perspectivă, iar accentuările pe care le face au fost desigur motivate de anumite situații care-i erau cunoscute, concrete sau de notorietate în societate.

Muțumiri prietenilor Bibliotecii Institutului Teologic Penticostal

În numele comunității academice a Institutului Teologic Penticostal din București, conducerea Bibliotecii ITP mulțumește tuturor donatorilor care au contribuit la achiziționarea licenței pentru programul „Liberty 5”, un software profesionist necesar catalogării cărților și managementului bibliotecii în general. Grație acestui program, cititorii noștri (studenți și profesori) au acum acces la catalogul bibliotecii prin intermediul unui portal online și pot găsi cu ușurință cărțile de care au nevoie în studiul Scripturii.

Întrucât Apostolul Pavel ne îndeamnă să-i recunoaștem pe cei care se ostenesc pentru lucrarea Domnului (cf. 1 Tes. 5:12), dorim să ne exprimăm în mod public aprecierea față de prietenii și susținătorii care au răspuns cu bucurie apelului nostru: **Romy Vlad (SUA), Dan Blidar (SUA), Biserica Nr. 1 Seattle (SUA), Iancsi Szasz (Canada), Eduard Neacșu (Suedia), Luiza Borțoi (București), Daniela Staicu (Marea Britanie), Ciprian Bălăban (Arad), Fănică Pintilie (Suceava), Iosif Măndrean (Aiud), Biserica Betel (Constanța), Andrei Toadere (Bistrița).**

Mulțumiri speciale se cuvin organizației canadiene reSource care, prin mijlocirea dnei Melody Mazuk, a donat Bibliotecii ITP suma de 3000 de dolari canadieni, jumătate din totalul necesar pentru achiziționarea programului „Liberty 5”.

Lector univ. dr. EMANUEL
CONȚAC

Despre PACE

„Domnul să-și înalțe fața peste tine și să-ți dea pacea!” (Numeri 6.26)
 „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace; te vei bucura
 astfel iarăși de fericire” (Iov 22.21)

„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să
 nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.” (Ioan 14.27)

„Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pacea și zidirea
 noastră.” (Filipeni 4.4)

„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va
 vedea pe Domnul.” (Evrei 12.14)

Pacea și bucuria sunt ale celui ce privește fața Domnului.

Clement Alexandrinul

**Pacea este mama tuturor bunătăților, pentru că ea este obiectul
 bucuriei și al veseliei duhovnicești. Ioan Gură de Aur**

**Pacea este un bun dintre cele mai râvnite în viața pământească a
 omului. Augustin**

**Pacea sfinților se păstrează prin dragoste față de Dumnezeu și
 prin dragoste frățească. Maxim Mărturisitorul**

Întrebare personală:

Crezi că cei apropiați, care te cunosc, pot mărturisi despre tine
 că ești un om al păcii?

Test din Epistola sobornicească a lui Iuda

1. Iuda se prezintă ca rob al lui Isus Hristos și ca frate al lui Iacov,
 măcar că este frate de corp cu amândoi. (Matei 13:55) Această diferență
 de relaționare la cei doi frați ai săi se datorează faptului că Isus, după
 învierea Lui, S-a prezentat viu și fraților săi, care au încetat să se mai
 îndoiască de identitatea Sa divină (1 Cor. 15:7). Cui și-a adresat Iuda
 epistola?

**A. Celor douăsprezece seminții ale poporului Israel; B. Prozelitilor
 dintre neamuri; C. Celor chemați și păstrați pentru Isus Hristos. (1:1)**

2. Scriind despre mântuirea de obște a evreilor și a neamurilor, Iacov se
 vede silit să ne îndemne să luptăm pentru:

**A. răspândirea învățăturilor confesionale; B. credința care a fost dată
 sfinților odată pentru totdeauna; C. cucerirea lumii. (1:3)**

3. Iacov scrie că s-au strecurat printre noi oameni neevlavioși, care
 schimbă în desfrânare harul lui Dumnezeu și tăgăduiesc: **A. pe Domnul
 Isus; B. tradițiile „sfinte”; C. că Maria „face parte” din Dumnezeu. (1:4)**

4. După ce Domnul și-a izbăvit poporul din țara Egiptului, în urmă a
 nimic: **A. pe cei nemulțumiți; B. pe cei mânâți de poftă; C. pe cei ce
 n-au crezut. (1:5)**

5. Dumnezeu a pus în lanțuri pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia:
**A. părăsindu-și demnitatea; B. părăsindu-și locuința; C. dedându-se la
 plăceri senzuale. (1:6)**

6. Cetăților Sodoma și Gomora, care se dăduseră la curvie poftind după
 trupul altuia, li s-a dat: **A. pedeapsa unui foc veșnic; B. o amnistie
 generală; C. ploaie și soare după necesități. (1:7)**

7. Unii din timpul lui Iacov își pângăreau trupul, nesocoteau stăpânirile
 și: **A. își jefuiau semenii; B. se certau cu preoții; C. batjocureau pe
 dregători. (1:8)**

8. Ce cuvinte a rostit arhanghelul Mihai când se certa cu Diavolului
 pentru trupul lui Moise? **A. Domnul să te pedepsească!; B. Domnul să te
 mustre!; C. Te leg și te alung în Numele Domnului! (1:9)**

9. Din ce pricină batjocoritorii, care trăiesc după poftele lor nelegiuite,
 dau naștere la dezbinări? **A. Din cauza egoismului lor; B. Din cauză că
 n-au Duhul; C. Din cauză că sunt niște prefăcuți. (1:19)**

10. Sfătuindu-i pe cei chemați, Iacov scrie următoarele: „dar voi,
 preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă:
A. prin Duhul Sfânt; B. pentru toți oamenii; C. necurmat. (1:20)

Fără locuință, dar nu fără inimă...

Billy Ray Harris, un om al străzii care doarme de obicei sub un pod din Kansas City, SUA, a fost uluit când a găsit un inel de logodnă încrustat cu diamante în cutia lui cu mărunțiș. „Inelul era foarte mare. Mi-am dat seama că, dacă e veritabil, valorează o avere”, a declarat Billy Ray Harris unui post local de televiziune. Harris s-a gândit că cineva se va întoarce după el, așa că a hotărât să-l păstreze într-un loc sigur pentru a-l returna.

Sarah Darling, proprietara inelului, a fost răvășită când a realizat că l-a pierdut. Ea a precizat că nu-și scoate inelul decât rareori, însă în acea zi îl pusese în portofel și, când a vărsat mărunțișul în cutia lui Harris, a căzut și inelul.

Femeia a pierdut inelul vineri și s-a întors a doua zi pentru a-l căuta pe omul străzii, însă nu l-a găsit. Cu toate acestea, a perseverat, revenind și duminică la locul în care îl văzuse pe Harris, iar de data aceasta a reușit să dea de el. „Nu știu dacă îți amintești de mine, dar cred că ți-am dat ceva care e foarte prețios pentru mine”, l-a abordat Sarah. „Un inel?”, a întrebat Harris. „Îl am, l-am păstrat pentru tine”, a adăugat el.

Femeia a simțit că asistă la un adevărat miracol. Pentru a-și exprima recunoștința față de Harris, Sarah și logodnicul ei au lansat o campanie online de strângere de fonduri pentru el pe site-ul giveforward.com. Până în prezent, după numai 30 de zile de campanie, au fost făcute peste 8000 de donații, însumând peste 170.000 de dolari. Toți banii îi vor fi oferii lui Harris la sfârșitul celor 90 de zile ale campaniei.

„Billy, alegerea pe care ai făcut-o, deși te aflai tu însuși la ananghie, dovedește că există bunătate în lume... tu ești un exemplu strălucitor. Multă dragoste de peste ocean”, au scris Chris și Mel, din Brentwood, Anglia, care au donat 20\$.

„Domnule Harris, îți mulțumesc pentru că ești un model de onestitate pentru ceilalți. E clar că ești un om cumsecade. Îmi pare rău că ai fost nevoit să trăiești sub un pod”, a scris Robert din Miami, care a donat 20\$.

Harris a vorbit despre atenția pe care a primit-o de când a returnat inelul, afirmând, pentru postul de televiziune KCTV: „Îmi place, dar nu cred că o merit”. Vorbind despre amploarea impresionantă pe care a luat-o povestea lui, Harris spune: „Uite ce simt de fapt: ce-a ajuns lumea în care trăim dacă atunci când cineva înapoiază ceva ce nu-i aparține se întâmplă un asemenea lucru?”

„Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste iudeu, apoi peste grec.” (Romani 2.10)

Scrisoare de la o mamă către fetele care doresc să se căsătorească... și nu numai!

Viața este plină de alegeri. Sunt unele alegeri pe care le veți face încă de la o vârstă fragedă, care vă vor ajuta să vă modelați atât viața voastră, cât și pe cea a copiilor voștri. Scopul nostru a fost de a vă pregăti să luați hotărâri înțelepte.

Dumnezeu a spus despre Avraam: „Căci Eu Îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ce i-a făgăduit” (Gen. 18:19). Predicatorii s-au întrebat adeseori de ce l-a ales Dumnezeu pe Avraam să fie părintele națiunii iudaice. Dumnezeu a știut că Avraam are să poruncească fiilor lui (să-i învețe să umble drept).

Când va sosi vremea să vă căsătoriți, gândiți-vă la acest lucru. I se poate încredința acelui tânăr moștenirea lui Dumnezeu? El nu va influența numai viața voastră, ci și viața copiilor voștri. Avraam, prin exemplul și învățătura date de el, l-a făcut pe fiul său Isaac să aibă o asemenea încredere în tatăl său, încât să se supună sacrificării. De asemenea, Isaac a avut încredere în judecata tatălui său atunci când Avraam a trimis un servitor la rudele lui pentru a-i alege o soție. Avraam știa că pentru perpetuarea neamului era nevoie de un bărbat și de o femeie aleși.

Aduceți-vă aminte să fiți niște „femei ascunse”. Stați în umbra bărbaților voștri cu rugăciune, îmbărbătare și încredere. Cinstiți-l, binecuvântați-l și serviți-l ca pe Domnul. El va prospera în cunoașterea lui Dumnezeu într-un asemenea mediu. Pe măsură ce el crește, și copiii voștri vor crește și

paharul vostru va fi așa de plin, că se va revărsa în viața altora.

Când sunteți supărate pe el din cauza unei jigniri prostești, aduceți-vă aminte că prin aceasta întrerupeți linia de rugăciune. Nu lăsați ca sentimentele rănite să vă macine și să vă îmbolnăvească. Fiți vesele, mulțumitoare și gata să iertați. Copiii voștri vă vor imita. Dacă manifestați față de soțul vostru desconsiderare, dezaprobare, mânie, iritare sau necinste, aceasta va deschide pentru ei ușa ca să procedeze la fel - nu numai față de tatăl lor, ci într-o măsură mai mare, față de voi. În Proverbe ni se vorbește exact de acest lucru: „Femeia înțeleaptă își zidește casa, iar femeia nebună o dăruie, iar ea însăși își pierde mâinile ei” (Prov. 14:1).

Nu lăsați ca grijile familiei, ale bisericii și ale lumii să vă răpească timpul necesar pentru a menține o căsnicie sfântă. Timpul petrecut între soț și soție este rădăcina adâncă ce hrănește întreaga plantă. Să aveți un sanctuar unde nu este permis accesul copiilor. Există o vreme când a fi o mamă bună înseamnă a-i învăța pe copii că „acesta este timpul nostru și ați face bine dacă ați găsi ceva folositor cu care să vă umpleți timpul, fără a fi nevoie de prezența noastră!”.

Familia creștină constă din tata, mama și copii, cu toții trăind,

râzând, iubind, muncind, jucându-se, luptându-se și realizând lucruri împreună spre gloria lui Dumnezeu. Trebuie să aveți o viziune mai largă decât numai pentru prezentul imediat. Nu vă pregătiți copilul pentru mai târziu, ci pentru eternitate. Adam a avut un fiu după chipul și asemănarea lui. Și voi veți avea fii și fiice după chipul și asemănarea voastră. Toate îndeletnicirile trebuie făcute cu un ochi spre cer.

Ceea ce este mai întâi este pământesc, carnal, temporar. Ceea ce este la urmă este ceresc, spiritual, etern. Așa după cum copilul vostru poartă imaginea pământescului, trebuie să poarte și imaginea cerescului. Născut după chipul vostru, el trebuie să se nască din nou după chipul lui Hristos. Așteptarea și speranța voastră este de a fi făcuți asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Este o țintă colosală, dar avem la dispoziția noastră toate resursele cerului.

Înțelepciunea se dă la cerere. Dragostea este singura poruncă, eu-l - marele nostru dușman, Biblia - singura noastră sursă de învățătură, Duhul Sfânt - singurul nostru Mângâietor, sângele lui Isus Hristos - singura noastră speranță. Să alergăm în alergarea care ne stă înaintea, „căci osteneala noastră în Domnul nu va fi zadarnică” (1Cor. 15:58).

DEBIE PEARL

Prezbiter NICOLAE GEANTĂ,
Prezbiter Biserica Izbânda,
Drăgăneasa

Cealaltă femeie

În urmă cu ceva zile am ieșit să iau cina în oraș cu... o altă femeie! Și culmea, a fost ideea soției mele! „Știm amândoi că o iubești!” - mi-a zis într-o zi jumătatea mea, luându-mă prin surprindere. „Viața e foarte scurtă, dedică-i și ei puțin timp”. „Da, dar eu te iubesc pe tine”, am protestat. „Știu, însă o iubești și pe ea”.

Cealaltă femeie pe care sotia mea dorea să o vizitez era Mama, vaduvă de câțiva ani. Din nefericire, slujba, copiii, obligațiile familiale, nu-mi permiteau s-o văd decât ocazional.

Am sunat-o s-o invit la cină „Ce s-a întâmplat? Ești bine?” m-a întrebat. (Mama e tipul de femeie pentru care un telefon târziu, în noapte, sau o invitație surpriză, sunt indicii de veste rea). „Am crezut că ar fi plăcut să petrec ceva timp cu tine... Amândoi, singuri... Ce părere ai?”. Reflectând un moment, răspunse: „Mi-aș dori, mult.”

În seara stabilită, în timp ce mergeam de la serviciu să o iau, mă simțeam emoționat, aveam fiorii aceia care preced o întâlnire specială. Când am ajuns, am constatat că și ea era la fel de emoționată! Mă aștepta la poartă, îmbrăcată în vechiul ei palton. Își încrețise părul și îmbrăcase o rochie cu care sărbătorise ultima aniversare a căsătoriei. Fața îi radia lumină, ca a îngerilor. „Le-am spus prietenelor că voi ieși cu fiul meu, și au fost foarte emoționate” - îmi relată bucuria urcând în mașină.

Am fost la un restaurant, nu foarte elegant, dar foarte primitiv. În drum spre masa rezervată, Mama se sprijinea de brațul meu ca și cum ar fi fost „Prima Doamna a Națiunii”. Când ne-am așezat, a trebuit să-i citesc meniul (ochii ei puteau să vadă numai literele și cifrele mari). Pe la mijlocul

antreurilor, mi-am ridicat privirea spre ea. De dincolo de masă, Mama mă privea cu un surâs nostalgic pe buze. „Când erai mic, eu eram cea care îți citea meniul. Îți amintești?”.

În timpul cinei am avut o conversație agreabilă, nimic extraordinar, doar știri despre viețile noastre. Am vorbit atâtea, încât am pierdut șirul...

„Voi ieși cu tine altădată, dar numai dacă mă lași să te invit eu”, spuse Mama. După ce-am condus-o acasă mi-a părut atât de rău că ne despărțeam... Am sărutat-o, am îmbrățișat-o și i-am spus că o iubesc.

Câteva zile mai târziu, Mama a plecat la Domnul, căci a făcut un infarct. Totul a fost atât de rapid, încât nu am putut face nimic. După puțin timp am primit un plic de la restaurantul în care cinasem împreună.

„Cina este plătită anticipat. Am fost aproape sigură că nu voi mai reuși să vin la următoarea întâlnire. Oricum, am plătit pentru tine și soția ta. Niciodată nu îți vei putea închipui ce a însemnat seara aceea pentru mine! Te iubesc! Mama”

Rapiditatea cu care se desfășoară viața cotidiană ne împinge să trăim un regim de fast-food, o întâlnire instant cu cele ce ne-au crescut pe brațe. Uneori, zile sau săptămâni întregi nu le auzim glasul, deși telefoanele noastre au multe minute gratuite. Ne petrecem timpul sporovăind cu prieteni plictisiți, iar mamele noastre nu le mai spunem de mult nici o poveste, deși urechile lor bătrâne sunt deschise să audă glasurile copiilor iubiți. Intrăm pe atâtea uși în fiecare zi, dar pragul mamei dragi nu l-am mai trecut de multă vreme.

Stau mamele noastre la țară, lipite cu nasul de geamul rece al

„Viața e foarte scurtă, dedică-i și ei puțin timp”.

Mama - Traian Dorz

Mi-ai cântat cu glas de lacrimi, legănându-mă alene
Alinându-mi cu-al tău cântec lacrima ivită-n gene...

Și mi-ai plâns înfiorată cântecele duioșiei
De-ai trezit în al meu suflet, cald, fiorul armoniei,

Mi-ai citit în ceasuri sfinte din Cazanii și Scriptură
A lui Dumnezeu iubire, ele-n inimă crescură.

În singurătatea serii, luminat de raza lunii
M-ai făcut să simt puterea și odihna rugăciunii.

De durerea altor lacrimi te-am văzut plângând pe tine
Și de-atuncea port durerea altora și eu în mine.

Pentru adevăr într-una te-am văzut fără de teamă
De-atunci știu că adevărul e curaj și luptă, mamă.

...A trecut în urmă vremea și-ntr-o toamnă grea, târzie,
M-a răpit de lângă tine lumea largă și pustie.

Ai vărsat atunci amare mii de lacrimi în năframă
Și, cu inima zdrobită, m-ai pierdut în zare, mamă.

Mult umblai de-atunci prin lume, multe ochii mei văzură
Multe șoapte mă chemară, multe vânturi mă bătură.

Dar din mii de lucruri scumpe, de ființe și de nume
Tu-mi rămâi mereu ființa ce-a mai mult iubită-n lume.

...Astăzi sunt străin și singur, și departe sunt de casă
Dar sunt fericit, măicuță, c-azi și tu ești credincioasă.

Și știu că odată-n ceruri, unde nu mai sunt suspine
Fericit voi fi-mpreună, printre cei iubiți, cu tine.

Dumnezeu să-ți dăruiască, scumpă mamă, mângâiere
Mâna Lui să-ți șteargă ochii de-orice lacrimi de durere,

Să-ți văd chipul totdeauna luminat de bucurie,
Cea mai fericită mamă, Doamne, mama mea să fie!

iernii, cu ochii pironiți la drumul trecătorilor. Dar fiul sau fiica, drăguții ce umpleau gălăgios odinioară casa, nu se ivesc deloc. „Coboară atâția din autobuze, din autoturisme. Ai noștrii, nici azi n-au venit”. Și mai șterg, încă o dată, lacrimile cu colțul basmalei. Apoi, cu mâinile zbârcite de țărâna CAP-ului sau a prafului din uzine, duc doi dumicați spre gura ce încă știe să sărute. Doi dumicați, căci pită este din belșug, dar pofta..., pe apa sâmbetei s-a scurs. Dar nodurile au rămas în gât.

Așteaptă mamele noastre prin garsoniere cu pereții reci, învelite cu trei pături și-ncălzite în ciorapii groși de lână. Le-ar fi puțin mai cald, căci afară miroase a ghiocei, dar indiferența noastră coboară termometrele sufletului. Răscolesc timide albumele cu fotografii, și în perete agață cu bolduri o poză sepia de vreme, când băietul era premiantul clasei, iar copila a avut rolul Zânei bune.

Sunt mame singure, pitite printre munți de medicamente și candelă ce ard și ziua la doișpe, pentru cei pe care casa sau țara asta n-a mai putut să-i încapă. Iar peste kilometrii depărtării s-a așternut plumbul dezinteresului nostru cel de toate zilele.

Sunt mame care ne-așteaptă cu genunchii tociți pe podelele bisericii din sat, cu psaltirea pe colțul mesei încărcate cu mușcate, care ne pun proptele la Domnul prin rugăciuni. Iar vorbele lor sărace, dar izvorâte din inimi bogate, aduc perdele de protecție divină, zilnic, peste noi.

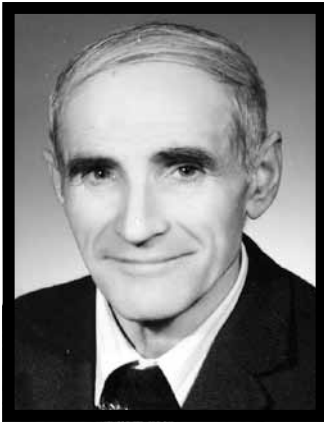
Sunt mamele noastre dragi care așteaptă rătăcitorii, cu brațele deschise, la poartă. Și ele, și

Dumnezeu. Sunt femeile acestea din viața noastră de care trebuie să nu mai uităm. Sau măcar nu așa de des...

De 8 martie a fost ziua mamelor noastre! Nu știm dacă vor mai prinde alta... Dacă nu am făcut ceva pentru ele în acea zi specială, să nu o așteptăm pe următoarea, ci să facem ceva AZI!

Țineți minte, Dumnezeu iartă, dar timpul nu!

GHEORGHE CIUREA
1935-2013

Prezbiterul **Gheorghe Ciurea** s-a născut pe plaiurile Muscelului, în comuna Cotenești din județul Argeș, în data de 7 noiembrie 1935, fiind primul din cei șapte copii ai lui Ion și ai Mariei Ciurea.

A urmat cursurile școlii din Cotenești, iar în 1955 a plecat pe

malurile Bârzavei, la Reșița, pentru satisfacerea stagiului militar. Aici Domnul i S-a decoperit, chemându-l la mântuire.

În aprilie 1960 s-a căsătorit cu Viorica Văcaru, alături de care Dumnezeu l-a binecuvântat cu zece copii, douăzeci și doi de nepoți și șase strănepoți.

Începând din anul 1960 fratele Gheorghe - Gicu, așa cum i-au spus mereu cei apropiați - a răspuns chemării divine de a predica Evanghelia, fiind unul dintre principalii promotori ai credinței penticostale în zona Muscelului. A fost ordonat ca diacon în 1970, apoi ca prezbiter în 1980 și a slujit cu devotament Domnului și bisericilor din Bădeni, Bughea de Jos, Berevoiești, Pucheni, Stoenesti și, pentru o vreme, Bisericii „Filadelfia” din Câmpulung.

Fiind deosebit de apreciat pentru învătătura curată pe care o propovăduia, dar și pentru

extraordinara putere în rugăciune, a fost chemat de frați să slujească în diferite colțuri ale țării. Deși a fost în repetate rânduri prigonit pentru credință, interogat de Securitate, batjocorit de comuniști, fratele Gicu și-a împlinit cu bucurie și mult entuziasm slujba pe care Domnul i-a încredințat-o.

Pe 4 februarie 2013, după o bogată și rodnică viață de slujire în Ogorul lui Dumnezeu, Domnul l-a chemat Acasă la El. Slujba funerară a avut loc pe 7 februarie, fiind condusă de pastorul Victor Tudorache, președintele Comunității Regionale Oltenia-Argeș. Cu acest prilej au luat cuvântul pastorii Petre Ivan (Cătanele, jud. Argeș), Samuel Sandu (Oarja, jud. Argeș) și Mihai Preda (Mioveni, jud. Argeș), iar Evanghelia a fost predicată de pastorii Ioan Bochian (București) și Gheorghe-Luca Ciprian (Câmpulung, jud. Argeș).

IOAN POPA
1950-2013

Prezbiterul Ioan (Nelu) Popa s-a născut pe 27 noiembrie 1950 în Iermata, în familia Popa Ioan și Floare.

A făcut școala generală la Iermata, liceul la Ineu și în 1973 a absolvit Facultatea de Studii Economice în cadrul Universității Babes Bolyai. După absolvirea facultății a lucrat trei ani ca profesor de contabilitate

la liceul din Salonta. În 1976 s-a stabilit în Arad unde a lucrat la Intreprinderea Arădeanca, apoi la CEC Bank, până când s-a pensionat pe caz de boală. În 1981 s-a căsătorit cu sora Mimi, fiind binecuvântați cu 11 copii, 1 băiat și 10 fete.

Fratele Nelu Popa s-a implicat în lucrarea spirituală încă din tinerețe, predicând Evanghelia Domnului Isus. În 1989 a fost ordonat ca diacon în Biserica Penticostală Gloria din Bujac, iar în 1993 a fost ordonat ca prezbiter. A făcut parte din conducerea acestei biserici peste 30 de ani. Pe lângă slujirea de aici, din Biserica Penticostală Gloria, el a slujit implicându-se destul de mult, înainte de 1989, în Biserica Penticostală din Slatina, de unde era soția. A mai slujit în bisericile din Vinga, Felnac, Chesinț și în mod deosebit în Naidorf. Mare parte din energia lui și-a canalizat-o înspre Naidorf, unde a dorit și, cu ajutorul Domnului, a reușit să construiască o Casă de Rugăciune,

care a fost finalizată și consacrată lui Dumnezeu. S-a îmbolnăvit în iunie 2009 și a suferit cu răbdare și speranță, fără cârtire, până la capăt. A plecat acasă la Domnul în ziua de 28 ianuarie a.c.

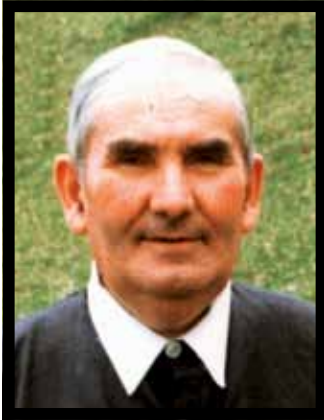
Trupul neînsuflețit a fost depus în Biserica Penticostală Gloria, pentru cele două servicii de priveghi din 28 și 29 ianuarie și pentru slujba de înmormântare din data de 30 ianuarie a.c. Serviciile divine au fost conduse de pastorul Moise Ardelean, președintele Comunității Regionale Penticostale Arad, fiind prezenți și transmițând mesaje de îmbărbătare din Cuvântul Domnului slujitori din Arad și din împrejurimi, predica de bază la serviciul de înmormântare fiind rostită de pastorul Pavel Riviș Tipei, președintele Cultului Creștin Penticostal din România.

La catafalca au fost prezenți cei doi părinți, fratele Ioan, trecut de 91 ani, și sora Floare, cele două surori Florica și Lenuța și fratele, Cornel, împreună cu familiile lor,

soția, sora Mimi și cei 11 copii: Cristian, Daniela, Maria-Magdalena, Manuela, Adriana, Estera, Gabriela,

Simona, Liliana, Adina și Anca, mezina familiei, de doar 12 ani. Alături de ei au fost prezenți și

ginerii și cei 6 nepoți. Domnul să binecuvânteze și să mângâie întreaga familie îndurerată.

EMIL CHIRA
1933-2013

Fratele Emil Chira s-a născut în 11 august 1933 în satul Buduș, comuna Bobâlna, județul Cluj. A trăit în satul natal până la 29 de ani, aici primind credința în Domnul Iisus, în anul 1949. În anul 1950 a fost botezul în apă, iar în anul 1951 a primit botezul cu Duhul Sfânt.

În anul 1953 s-a căsătorit cu sora Mărioara Cristea din Antăș, fiind binecuvântați cu 7 copii: Vinuc, Benjamin-Efraim, Timotei, Sabin-Emil, Cornel, Emilia și Daniel. A conviețuit cu sora Mărioara până în 1993, când Domnul a chemat-o acasă.

În anul 1956 a urmat cursurile

biblice timp de 9 luni la București, la Centrul Cultului Penticostal, sub îndrumarea fratelui Bradin Gheorghe, care era atunci președintele cultului. În urma acestor cursuri, în anul 1957, la 24 de ani, a fost ordonat ca prezbiter. După ordinare i s-a încredințat să slujească frații penticostali din localitățile Buduș, Blidărești, Cubleș, Osoi, Ciubăncuța, Vârteașca, Oșorhel și Maia, unde a lucrat în slujba Domnului până în anul 1962.

Datorită greutăților familiare, în urma colectivizării a venit în județul Hunedoara pentru a-și găsi de lucru spre a-și întreține familia, la vremea aceea având 4 copii. În timp ce a lucrat în Uzina Victoria-Călan a fost implicat în slujire ca pastor timp de 35 de ani în următoarele localități: Crișeni, Petreni, Batiz, Vâlcelele Bune, Vâlcelele Rele, Balomir, Hașeg, Reia și Baru Mare.

Începând cu anul 1982 i s-a atribuit sectorul din Țara Hașegului pentru comunitățile: Nucșoara, Sarmisegetuza, Ohaba Sibișel, Râu de Mori, Clopotiva, Breazova, Peștenița, Densuș, Vălioara și Păclișa.

S-a recăsătorit cu sora Iuliana Emilia Cimpa, în anul 1995, iar în 1997 s-a stabilit în satul său natal,

unde a slujit timp de 7 ani alături de frații din județul Cluj.

În anul 2004 s-a reîntors în județul Hunedoara, pentru a fi mai aproape de familie la bătrânețe. S-a stabilit în orașul Petrila - Lonea, unde a figurat ca membru și a lucrat ca pastor pensionar în bisericile din Lonea și Petrila nr. 1.

Ultimii trei ani nu a mai putut merge la adunare datorită bolii, sora Iuliana Emilia, cu care a conviețuit 18 ani, fiindu-i alături până în ultimele clipe.

În dimineața zilei de 10 februarie 2013, la orele 9.00, Domnul l-a chemat la odihnă.

Înmormântarea a avut loc la Biserica din Călan, județul Hunedoara, serviciul divin fiind coordonat de pastorul Ioan Gagea. Au rostit mesaje de mângâiere și încurajare pastorii: Daniel Hada, Alexandru Bogdan, Daniel Tintean, Mircea Mureșan și Iulian Chelu. Corurile reunite ale Bisericilor din Călan și Hunedoara, precum și fanfara din Biserica Golgota, din Hunedoara au înălțat imnuri spre slava lui Dumnezeu.

Domnul să mângâie familia îndurerată, precum și întreaga frățietate.

Colegiul de redacție

Director
Florin Ianovici

Redactor-șef
Daniel Purdel

Membri
Pavel Riviș Tipei
Ioan Gurău
Romu Mocan
Moise Ardelean
Ioan Filip
Costache Șerban
Ioan Moldovan
Aurel Moldovanu

Secretar de redacție
Gabriela Gherasim

Reprezentant PR & Media
Adrian B. Gog

Plată abonamente pentru 2013 în conturile:

LEI:
RO29RNCB0077029207060001
EURO:
RO72RNCB0077029207060003
USD:
RO02RNCB0077029207060002
BCR Filiala sector 6 București
Cod fiscal (CUI): 4431227
Cod SWIFT: RNCBROBU

Tiraj: 12.300
I.S.S.N. 1222-2720

Redacția
și administrația

Str. Carol Davila 81, Sector 5,
București, Cod 050453;
E: cuvantuladevarului@yahoo.com
dpurdel@yahoo.com
Tel./Fax: 021/311.92.95
(Romtelecom)
031/405.45.42; 031/405.45.43
(RDS)

www.cuvantuladevarului.ro

Un nou început

În fiecare dimineață
Când, printre norii plumburii
Lumini cerești revarsă viață
Știu: soarele se va ivi!

În fiecare primăvară
Când câmpu-i plin de muguri mii,
Prin vântul ce-i dezmiardă iară
Ei parcă-mi spun: vom înflori!

În toamne triste, mohorâte,
Știu: frunze moarte, fumurii
Desprinse-n zbor, aștern trudite
Pământul, spre-a se odihni...

Cânt de izvor când amuțește
De ger, în lacrimi de oțel,
Atunci speranța încolțește
În gingaș chip de ghiocel

Când rece-i noaptea și pustie,
Fecioare-adorm, alte-ațipesc,
Sfârșite-s toate, ca să-nvie
Speranța-n Mirele Ceresc!

Chiar de oftezi stingher, să știi,
Nu-i timp pierdut, căci într-o clipă
Un început măreț va fi
În Primăvara nesfârșită!

Lidia Duciuc, Ipotești

www.cuvantuladevarului.ro

 FILADELFIATURISM
Fii tu oriunde!

Pelerinaj în țara Sfântă, bucuria sufletului

Descoperă rădăcinile spiritualității noastre în Israel!

**23 aprilie, 6 iunie, 07 octombrie
14 octombrie și 22 noiembrie 2013**
Un sejur de neuit în hoteluri de 4*,
cu demipensiune. Vizita la toate obiectivele
turistice din program este inclusă în tarif.

de la
535
euro/pers.
/7 zile

lidia@filadelfiaturism.ro, tel.: 0730 585 800, www.filadelfiaturism.ro